

Cílem této práce je nejprve zjistit příčiny životních neúspěchů dětí, vycházejících v 18 letech z jednoho konkrétního Dětského domova rodinného typu (DDRT) a posléze navrhnout určitá opatření, která by pomohla neuspokojivou situaci řešit.

Problém je řešen následujícím postupem: Nejprve je stručně shrnuta historie ústavní výchovy v Čechách. Poté je detailně popsán konkrétní DDRT a život v něm. Následně se zaměřuji na zkoumání rodiny a socializace jedince v běžných podmínkách. Zjištěné porovnávám s realitou v DDRT, s jeho „rodinností“ a s možnostmi socializace v něm. Zjišťuji velké nedostatky, které se zřejmě významně spolupodílejí na krizích vyšlých dětí, především ve dvou oblastech:

1. DDRT se rodině přiblížil zatím hlavně po vnější (převážně interiérové) stránce. V ostatních, na první pohled ne tak zjevných, ale pro výchovu podstatnějších rysech, se mu rodině zatím přiblížit nepodařilo.
2. V DDRT téměř vůbec neprobíhá výchova k samostatnosti. Prostředí DDRT podporuje spíše opačné (závislé) strategie zvládnání problémů a to až do posledního okamžiku pobytu dítěte.

Oba tyto nedostatky navrhuji v poslední části práce řešit několika způsoby. Myslím, že dané způsoby alespoň částečně reagují téměř na všechny zjištěné nedostatky. Z celé práce vyplývá akutní potřeba pokračovat v proměně ústavní péče u nás, tak jak byla započata v 60.-70. letech minulého století a výrazně pokročila po pádu komunismu v roce 1989.